

at være en forbindelse med muligheden for provokeret abort.

Men vi skal bruge udvalgsarbejdet til at overveje, om der nødvendigvis i selve loven skal være en tidsmæssig grænse; det har der jo ikke været tidligere. Vi skal også under udvalgsarbejdet nøje overveje den reelle betydning, det eventuelt kunne få for de ulykkelige sene aborter, som de krydsende grænser jo kan give. Vi skal også overveje, om udviklingen af lægeteknologien kan betyde, at vi kan komme til at presse til behandling af ekstremt for tidligt fødte børn.

Det her er et alvorligt lovforslag, og som udgangspunkt støtter SF det, men vi bliver nødt til i udvalget grundigt at overveje ting, som de forskellige høringssvar har givet anledning til.

Margrethe Vestager (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Det foreslås i lovforslaget, at den hidtidige tidsgrænse mellem spontan abort og dødfødsel nedsættes fra 28. til 22. svangerskabsuge. Et barn, der kommer til verden med livstegn, betegnes altid som et levendefødt barn, uanset hvilken svangerskabsuge det er født i. Dette lovforslag vedrører alene fødsler, hvor barnet eller fosteret ingen livstegn viser.

Ændringen foreslås hovedsagelig af to grunde. For det første overlever selv meget for tidligt fødte børn nu ofte med moderne teknik, hvorfor det kan virke stødende for forældre til dødfødte børn, der fødes før 28-ugers-grænsen, at det døde foster betegnes som en abort. For det andet oplever mange forældrepar, at de gennem graviditeten har fulgt et levende foster på ultralydsskærmen og dermed fået skærpet opmærksomheden på den kommende fødsel af et levende barn.

Lovændringen har dermed både psykologiske, statistiske og økonomiske konsekvenser.

For det første vil forældre til dødfødte børn, der er født før 28. uge, opleve, at samfundet tager deres tab og deres sorg alvorligt. Barnet skal registreres og begraves, og der kan fastsættes faderskab, hvis det ønskes.

For det andet vil den ændrede grænse mellem abort og dødfødsel medføre, at det årlige antal dødfødte børn vil stige i et antal modsvarende et tilsvarende fald i antallet af sene, spontane aborter. Det drejer sig om ca. 200.

For det tredje giver et dødfødt barn ret til barselorlov i 14 uger til kvinden og 2 uger til man-

den. En spontan abort giver kun ret til sygedagpenge, hvis kvindens helbred tilsiger det. Måske er det samlet set det, der gør, at vi med det her lovforslag i meget videre udstrækning kan vise samfundets medfølelse med de forældre, som oplever denne situation.

Der ændres, som allerede en del af debatten har vist, ikke på de gældende regler om adgangen til at få foretaget en provokeret abort.

Det Radikale Venstre kan støtte forslaget, dels fordi vi selv synes, det er et udmærket forslag, dels fordi det også følger en generel tendens i flere lande. Grænsen må herefter anses for at være så lav, at der formodes at gå lang tid, før det bliver aktuelt at ændre den igen.

Line Barfod (EL):

Dette er en svær debat, en etisk debat. Det etiske aspekt er jo, hvordan man betragter liv og retten til liv. Det svære er, hvordan man bedst muligt støtter forældre i en sorg, krisesituation, hvor kvindens graviditet afbrydes i ugerne efter 22. svangerskabsuge og før 28. uge.

Enhedslistens bekymring i forhold til dette forslag er, at der vil komme et hårdt pres på lægerne for at skulle behandle børn født fra 22. uge, såfremt de viser bare det mindste livstegn.

Vi har stor forståelse for mennesker i den sorg, som følger med det, at graviditeten afbrydes alt, alt for tidligt. Den smerte er stor, og det skal vi tage hånd om på bedste måde.

Af de høringssvar, der er kommet, kan vi se, at flere er bekymrede for barnets tarv og presset for at få behandlet så tidligt fødte børn. Men i langt de fleste tilfælde, fremgår det af hørings svarene, lykkes det ikke at bevare livstegn, og hvis det gør, så får langt de fleste af de få børn varige men og skader.

Kl. 15.20

Vi er noget nervøse for konsekvenserne af dette lovforslag for de kvinder, der får foretaget en sen provokeret abort, hvilket jo i nogle tilfælde kan være helt frem til 24. uge. Vi er bange for, at det omgivende samfunds syn på en sådan kvinde kan blive ændret, at man måske en dag kunne komme i den situation, at hun vil blive betragtet som en kvinde, der aktivt slår et potentielt levedygtigt barn ihjel. En sådan udvikling ønsker vi ikke at være med til.

Men omvendt: For at hjælpe de 150-200 forældrepar, der er tale om her, er det klart, at det er vigtigt, at de får ret til eksempelvis barseldagpenge og retten til at begrave det alt for tidligt fødte barn, men måske kunne vi tildele dem de